Мал. БЕ-ША

ГОРІЛКА 40°

ЗАЧАРОВАНІ

перець

№ 17 (484). РІК ВИДАННЯ XXII Ціна 10 коп. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1962

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ З Остапом Вишнею на Місяць. (Стор. 2).
★ Про видавців та книгопродавців, або види на «нелікві-ди». (Стор. 4).
★ Як в одного кореспондента з-під носа фейлетон утік. (Стор. 8).
★ Архітектура байдужих, або нове на перчанських туристських маршрутах. (Стор. 10).
★ «Продаються крадені матеріали» — та інші перчанські об'яви. (Стор. 12).

ПОСМІШКИ І ГРИМАСИ

Він же наш брат, єй-єй! — одноперчанин!

Мати розповідає про нього:

— І в колисці не плакав... Плакав тільки двічі. Плакав, коли батько навчав ремінцем за кавуни з колгоспних баштанів... Плакав, коли в сорок третьому сестру гнали в Німеччину...

Коли ще на початку космічного шляху Поповича сивий генерал напівжартома спитав його:

— А якщо, скажімо, ракетою на Марс... Зважитесь?

— Хіба можна хахла залякати салом,— жартом на жарт відповів Павло.

Його спитали: які б три книжки він узяв з собою на Місяць?

— ...І цю, — сказав він, — Остап Вишня, — грішний, люблю посміятися...

Нарешті, оцей речовий доказ — знімок, який обійшов пресу: космонавт — вірний і давній читач «Перця»,— знімок, якому особливо віриш, бо зробив його В. Песков, правдивий фотомайстер, життєлюб, чудовий ловець людських настроїв, які розкривають секрети характера...

Так відкривається ще один, серйозніший секрет, якщо хочете, одна з таємниць успіху радянської космонавтики:

Перемагають веселі!

...Уже Гагарін видавав цей секрет безмірно милою посмішкою.

— Перемагають веселі!

...Пригадуєте пустотливу лукавинку Титова?

— Перемагають веселі!

...Ніколаєв покорив посмішкою, у якій злилися лагідність і мужність.

— Перемагають веселі!

І Попович поставив усі крапки над «і», буквально обгорнувши земну кулю безліччю витків свого невичерпного сміху.

. . . . . .

Що ж, панове, ті, що люто сперечаються з часом, що переживають сто досад од ракет, які плюхаються в океан, і од курсу акцій, який катастрофічно падає вниз, може, і вам... спробувати бути веселими? Є досвід, є кого наслідувати та й спритності рук не позичати! Пробували оголосити капіталізм.. народним? А недавно самого Маркса вирішили завербувати в агітатори... проти СРСР... А що, панове, спробуйте ще бути веселими?! Найновіший, найостанніший секрет.

Хвостик ваш он як старається, весело крутиться. От тільки в очах...

Немов у тієї таксі, яку кілька років тому, ще до свого президентства, згадував Дж. Кеннеді. Він написав тоді книгу «Про мужність». Його турбувало відставання американського напряму думок од суворої дійсності. І він навів таку поетичну картинку:

«Жила-була такса, така довга, що вона й не знала, як довго її настрої йдуть од голови до хвоста. І ось траплялося, що очі її були сповнені смутку й печалі, а хвостик продовжував ще жваво крутитися, бо ще недавно їй було весело».

Відтоді — хвостик не стомився, не підводить хвостик, он як крутиться!..

А очі? А мордочка?

Одного, власне, лишилося добитися:

Щоб посмішка таксі не скидалася на гримасу.

Як у тієї кінозірки... Люди гадали — посмішка у Мерілін Монро, чарівна посмішка...

А придивилися — жахлива гримаса. Передсмертна гримаса.

Олександр **МИХАЛЕВИЧ.**

Мал. Л. КАПЛАНА

perec-ua.
perec-ua.

— Тебе прийняли до інституту?
— Ні. Папа провалився з хабарем.

А швець пироги пече...

Олександрові Івановичу Єлисєєву — директорові Тульчинського райхарчокомбінату на Вінниччині — телеграма прийшла:

«Висилайте своїх представників приймання продукції по якості і кількості».

Підпис — Чечельницька райспоживспілка.

Почухав потилицю Олександр Іванович і замислився. Кого ж послати?

І почав у думці підлеглі йому кадри перебирати.

...Послати техкерівника комбінату Д. В. Сивака? А що, як у Чечельнику поцікавляться, хто він за фахом, та дізнаються, що за технологічний процес на нашому харчокомбінаті гірничий технік відповідає?! Ні, боронь боже його посилати.

Хіба хай завідуючий кондитерським цехом І. М. Ткач поїде? Ні, теж не вийде — при своїй чотирикласній освіті Ткач ще сяк-так «керує» цехом, але за межі комбінату цього грамотія пускати не можна — підведе.

Про завідуючого булочним цехом О. Я. Каца і говорити нічого— десь колись він ніби закінчив три класи, але, видно, й та трирічна наука геть вивітрилася, бо тепер он, щоб якось кінці з кінцями в цеховому хазяйстві звести, він за власний рахунок домашнього бухгалтера тримає. З бухгалтером його посилати — не з руки. А без бухгалтера хто ж за Каца прочитає та підпише акти на продукцію?

Кандидатура завідуючого макаронною фабрикою М. Г. Бокштейна теж не годиться — ані освіти, ані спеціальності. Був собі чоловік комірником, а став макарони робити.

Правда, можна було б послати завідуючого цукерковим цехом А. І. Бідюка. Той дав би раду; але то якби йшлося не про кондвироби, а про столярство. В столярстві він розбирається — на цьому комбінаті одинадцять літ столярував.

Міг би поїхати М. Я. Альперсон. Він не столяр. Але ж цей завідуючий ковбасним цехом і не кондитер, він — слюсар...

— А чорти б його взяли, — вилаявся директор,— кого ж у відрядження за тією продукцією в Чечельник послати?!

Поки Олександр Іванович отак собі голову трудив, столярі, слюсарі, шевці на чолі з гірничим техніком майстрували печива, цукерки, ковбаси, булки та всякі кренделі. План по валу та асортименту виконували...

А директор, хоч усі цехи в пам'яті перебрав, а не додумався, кого у відрядження послати. Як видно, не додумався ще він і до того (а, скоріше, й зовсім над тим не думав), чому очолюваний ним харчокомбінат дає споживачам 22-х районів Вінниччини таку продукцію, що тільки — тьху!

М. КИРНИЦЬКИЙ.

м. Тульчин.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БЕЗ СЛІВ

БОРИСЛАВ СМІЄТЬСЯ...

Іван Іванович Акімов одержав листа, прочитав і розвів руками:

— Що таке?! Він що, сміється той Борислав, чи що?

Борислав наче й справді сміявся. Ось що (не дуже грамотно) писав звідти Івану Івановичу Акімову народний суддя т. Саган:

«Голові с/ради В. Білозерка, Запорізької обл. В переведенні нарсуду Бориславського району, Львівської обл. знаходиться цивільна справа за позовом гр. Нащочич Анастасії Іванівни про стягнення з Будко Анатолія Кириловича аліментів на утримання дитини.

Для вирішення справи необхідно слідуючі документи:

1) Справку с/ради про Ваш сімейний стан...»

— А чому — про мій сімейний стан? — здивовано спитав голова сільради. — Не я ж батько дитини.

— А ви читайте далі, — сказав секретар. — Може виясниться.

А далі вияснилося, що суд вимагав від голови сільради ще дві довідки: про майновий стан та про місце роботи і середньо-місячний заробіток.

— Невже суддя підписав листа, не читаючи? — здивувався голова сільради. — Бо коли б прочитав, то не вимагав би довідок з мене...

І надіслав до Борислава потрібні суду довідки про справжнього батька — А. К. Будка.

А через місяць з Борислава до В. Білозерки надійшов ще один лист. Знову ж таки адресований голові сільради. Тепер народний суддя Бориславського району т. Саган вніс цілковиту ясність, хто повинен платити аліменти на дитину, батьком якої є Анатолій Кирилович Будко. Ось що написав бориславський народний суддя:

«Голові с/ради В. Білозерка, Запорізької... У переведенні нарсуду Бориславського р-ну, Львівської обл. знаходиться цивільна справа... про стягнення з Вас аліментів...

Втретє просимо Вас вислати слідуючі документи:

1. Справку с/ради про Ваш сімейний стан» і т. д. і т. п...

Тут уже голова сільради нікого не питав, бо він сам переконався: Борислав і справді сміявся...

Звичайно, не весь, а тільки окремі його гумористи...

С. ФОМЕНКО.
Член виконкому сільради.

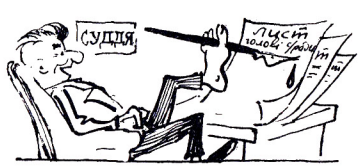

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

На жаль, яблуко від яблуні недалеко падає.

ПРИВИДИ З КОМБІКОРМОВОГО ЦЕХУ

Працівників Васильківського райвиконкому (Дніпропетровська область) захопила одна економічна ідея. Вони вирішили скоротити накладні видатки на місцевому комбінаті промпродтоварів. Було взято на приціл штати комбінату. І ось наслідки: на склад здано два дробовики — колишня зброя колишніх (а нині скорочених) сторожів комбікормового цеху.

Нині у районі навіть малі діти знають, що жодна штатна одиниця той цех не охороняє. І стоїть він сиротою аж на станції Улянівка і пролягло між комбінатом та цехом 5 кілометрів залізничної колії.

Та хоч цех і не охороняється, але ніхто не сміє наблизитися до нього. Серед тих, хто хотів би наблизитися з недобрими намірами, поширилися чутки, що на вахту стали привиди. Тільки поткнешся туди вночі, а звідти як гукне — «Стій, такий-сякий!» та як бабахне! Руки самі вгору стрибають. Господи, спаси і помилуй!

Та все це — забобони. Цех по черзі охороняють не привиди, а самі робітники. За це вони одержують свою середню зарплату.

Словом, сторожів нема. Це факт.

Є ще один факт — охорона цеху нині коштує значно дорожче, але витрати надійно заховані у відомостях на зарплату.

Отак у Васильківці скоротили накладні видатки. За рахунок держави. Відомо ж: державна кишеня — не власний гаманець.

М. САГАЙДАК,
позаштатний технічний інспектор Дніпропетровської облпрофради.

КНИГИ І ЛЮДИ

Першодрукар Іван Федоров свого часу добру послугу людям зробив. Навчив їх друкувати, брошурувати, фальцювати книги. Поліграфісти не зупинилися на досягнутому і тепер, замість дерев'яного верстата, кожна найскромніша друкарня оснащена сталевими геніями друкарської думки.

Але однієї справи не довів Іван Федоров до кінця — не навчив людей торгувати книгами. Ми до нього претензій не маємо, за скитаннями та поневірянням старому було не до того.

Претензії наші до інших громадян.

Можливо, в епоху Івана Федорова ті громадяни непогано справлялися б з своїми обов'язками, можливо, що дехто з них і премію одержував би за перевиконання плану, але нині...

А нині на Україні по книжкових базах, складах, колекторах, книжкових магазинах облкниготоргів залягли на мільйони карбованців так звані «неліквіди».

Коли йдеться про торішні купальники застарілого фасону або про браковані парасольки, то слово «неліквіди» ще на своєму місці. Але коли йдеться про згустки людської думки, коли йдеться про книжки, тоді це слово не просто дратує, воно викликає обурення.

Давайте глянемо краєчком ока, звідкіль беруться ті осоружні «неліквіди».

— Винні книговидавці, — кричать книгопродавці, — не вміють видавати. Дають нам не той асортимент. Нам би про шпіонів, або що-небудь для душі, тоді б ми торгували. Та й тиражі скаженющі. І письменники сучасні пишуть не так, як Шевченко чи Толстой...

— Винні книгопродавці, — кричать книговидавці, — не вміють торгувати. А не вміють торгувати, бо не вміють рекламувати. Ви подивіться на їхні кадри. Інший продавець все життя гасом торгував, а тепер чомусь продає книжки. Багато він вам наторгує!..

Так і кивають ті на тих, а ті на тих. А гора «неліквідів» тим часом росте до неба.

Хто ж насправді винен?

І ті, і ті...

На складах книготоргів лежать книги, видані наприкінці сорокових та на початку п'ятидесятих років (на щастя, нашого сторіччя).

У Харкові таких «неліквідів» зібралося на мільйони карбованців, у Донецьку ще більше, і в інших великих містах справи теж не кращі.

Що ж пліснявіє на складах? Може календарі «времен Очакова и покоренья Крыма» чи «Новейшие толкователи снов»? У тому то й річ, що ні. Важкими геологічними шарами залягла художня, технічна, політична, сільськогосподарська література. Лежать твори класиків і дитячі книги, нудьгують різні довідники й монографії.

— Винні книговидавці, — кричать книгопродавці, — це вони все!

А воно й правда!

Видавництва іноді не узгоджують плани видань, а це сприяє нагромадженню «неліквідів». Ось будь ласка: у цьому році Держполітвидав видає брошуру М. Котенка «Колгоспи — школа комунізму для селянства» тиражем 25 тисяч примірників, Держсільгоспвидав — В. Тур — «Колгоспи — школа комунізму для селянства» тиражем 50 тисяч примірників і, нарешті, харківське обласне видавництво: П. Самсонов — «Колгоспи — школа комунізму для радянського селянства» тиражем 5 тисяч примірників.

Три книги, три автори, загальний тираж 80 тисяч примірників, а тема одна, а зміст той самий.

А хто купить «Записну книжку металурга», видану цього року Державним видавництвом технічної літератури УРСР? Хіба той, хто збирається писати історію вітчизняної металургії, бо цифри і відомості, подані в цій книжці, являють лише історичний інтерес. Вони безнадійно застаріли. Виникає питання, де знайти ще 24999 покупців?

Низька поліграфічна якість, малохудожнє оформлення книги теж заважають їй потрапити до читача. Книга відштовхує його.

Ось книжка «Цар лев», видана у Львові. Лев чи не лев? Ні, він більше схожий на барбосяку, якому пощастило вирватися від гицеля. Погані ілюстрації, сірий друк, і книга не хоче йти до рук.

На низькому поліграфічному рівні видаються книги в Дніпропетровську, Харкові, Луганську. Особливо книжки для дітей.

Отже, винні видавці...

— Ні, — гукають вони, — цим продавцям що не дай, однаково у них залежиться. Не вміють торгувати, не вміють планувати торгівлю!

І це правда!

Заглянемо на книжкові склади Луганська чи Донецька. Які тільки «неліквіди» ми тут не побачимо!

І застаріла технічна література.

І погано видані та оформлені книги.

Але при чому тут твори Т. Шевченка, Лесі Українки, Миколи Островського? Чому вони потрапили до цієї «компанії»? Може вони «застаріли»?

Чому не доходять до читача, пліснявіючи на складах, твори Івана Франка, Михайла Старицького, С. Васильченка, книги видатних радянських письменників?

Невже й справді наш читач купує книги лише про шпіонів та про несамовите кохання? Щось не віриться. Ой, шановні товариші книгопродавці, дозвольте вам не повірити. Видавці таки мають рацію.

Питається, хто це у вас, книготоргівців, допланувався до того, що в книжкових магазинах Донбасу залягли на полицях книжки з серії «Бібліотечка закарпатського виноградаря», видані в Ужгороді, та «Справочник виноградаря Молдавии»?

Ми певні, що коли добре пошукати, то в ужгородських книгарнях можна знайти «Бібліотечку донецького вибійника». Що ж це за планування?!

А як сіро оформлені вітрини багатьох книжкових магазинів і як немічно рекламуються нові видання?

То, може, і тут видавці винні? Ні, не вийде. Воно і справді виходить так, що деяким з вас, книготоргівців, байдуже, чим торгувати — штапелем чи Драйзером, Сервантесом чи сервантами.

Ми вже звикли до того, що книги «залягають». Гляньмо ж лишень, як їм лежиться.

Ось республіканська асортиментно-оптова книжкова база «Укркниги». У Києві, по вул. Костянтинівській, 72, містяться два склади бази № 2 і № 5.

У склад № 2 страшно зайти. Стеля придавила стелажі. По стінах збігають патьоки води (от і дивуйся, звідки беруться «сірі» твори). Підлога наче Чорне море в шторм. Склад № 5 залито глиною, яку завозять для сусіднього заводу кераміки. Залізнична колія проходить по території складу і сюди ж звалюють глину. Нам відомо, що через ці склади щомісяця проходить нових книг в середньому на мільйон карбованців. Невідомо тільки, на скільки їх щомісяця в середньому псується, завдяки такому зберіганню.

Заплановано будівництво нової, оснащеної за останнім словом техніки книжкової бази, але поки що ні нової не будують, ні старої не ремонтують.

А тепер, товариші видавці і товариші продавці, сядемо за круглий стіл і порадимось, як видавати книжки і як їх продавати. Тільки так сядемо, щоб Іван не кивав на Петра, а Петро на Івана. Дружно сядемо. Сядемо і домовимось, що видавці будуть добре планувати видання книжок і ще краще видавати їх, а продавці теж добре планувати торгівлю і ще краще торгувати. Вам же й книги в руки!

Якщо домовитесь, то книги потраплятимуть до читачів. А не домовитесь, то з вашої вини в книжкових магазинах найпопулярнішою книгою стане «Книга скарг».

І ще треба подумати над тим, чи не слід би було деякі книжкові магазини передати безпосередньо видавництвам? Щоб магазини ті стали фірменими. Щоб видавництва самі видавали і самі продавали свою продукцію. Тоді їм видніше буде, як планувати: що з рук рвуть, а що лягає «неліквідом».

Порадьтесь, порадьтесь, і товаришів з Головвидаву запросіть на цю нараду. Одна голова добре, дві краще, а багато голів обов'язково щось хороше і корисне придумають.

Рейдова бригада «Перця»:
Г. БЕЗБОРОДЬКО,
М. БІЛКУН,
К. ЛЕМЕШЕВ,
Ю. ЯЧЕЙКІН.

ВЕДМЕЖИЙ СУД

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Ну, розказуй, як ти мед крав, а на нас звертав?!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

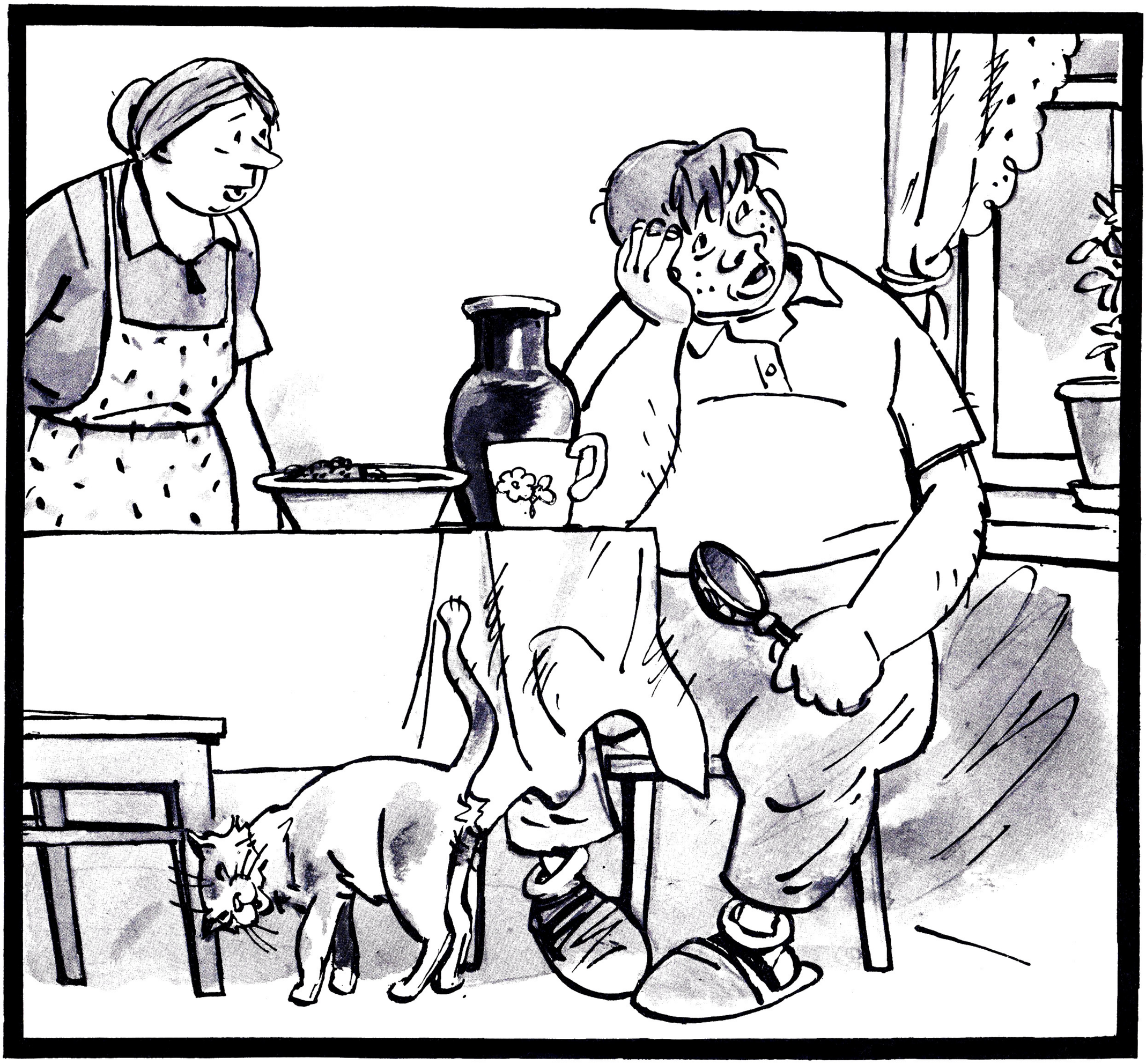

— Щось на сон тягне, мабуть, дощ буде...
— Якби він, синку, тебе слухав, то лив би день і ніч!

ЗНАЙОМА ТЕМА

Багато хто вважає, що гумористи пишуть свої оповідання за столом. Але це не зовсім так. Звичайно, пишуть вони їх не на підлозі і не на стільцях. Та це ще не все. Гуморист іноді сам спостерігає дуже цікаву на його погляд сценку. Іноді знаходить тему в листі читача, іноді... Всяко буває.

Того вечора я сидів над оповіданням. Воно в мене ніяк не виходило. Я вже зібрався відкласти його, як пролунав дзвоник. Прийшов мій друг Олексій Володимирович.

— Працюєш? — поцікавився він.— А я приніс тобі сюжетик. Ось послухай.— І він почав розповідати.

За п'ять хвилин я тричі посміхнувся, хоч у мене і був поганий настрій. Коли він закінчив, я не витримав:

— Дуже цікаво!

— Обов'язково використай! — порадив Олексій Володимирович. — Може вийти чудове оповідання.

— Звичайно, — погодився я.— Але це ти сам бачив чи, може, десь чув?

— А хіба це має значення? — здивувався він.

— Аякже! Якщо тобі це хтось розповів, то, може, оповідання десь надруковано...

— Невже ти міг таке подумати? — образився він.— Даю слово, що ти ніде не знайдеш цього!

— Гаразд! — посміхнувся я. — В такому разі я почну над ним працювати!

Через три дні Олексій Володимирович знову прийшов до мене. Я прочитав йому своє оповідання.

— Добре, вийшло, — сказав він, сміючись. — Обов'язково надішли до редакції.

— Обов'язково! — пообіцяв я.

Але на всяк випадок я вирішив спочатку переглянути сатиричні журнали за останні три роки: хотів упевнитись, що цю тему ніхто не використав.

Через два тижні Олексій Володимирович зайшов до мене.

— Як оповідання? — спитав він.

— Розумієш,— почав я обережно,— я його ще нікуди не посилав. Ця тема, здається мені, вже була... Я переглянув сатиричні журнали за останні три роки, але не знайшов там нічого схожого. А тепер переглядаю газети...

— Діло твоє,— холодно сказав Олексій Володимирович.

Минув місяць і я переконався, що і в газетах не було нічого схожого на моє оповідання. Тоді я вирішив провести усну розвідку.

— Ви такого не чули? — питав я у своїх знайомих і друзів.

І майже кожен з них, сміючись, відповідав: «Чудово! Надішліть до редакції. Вас чекає успіх!»

Та одного разу, коли я читав своє оповідання, мій знайомий вигукнув:

— Я це вже чув!

— Так, ось воно! — зітхнув я. І майже пошепки спитав: — А від кого?

— Од вас,— несподівано відповів він, посміхаючись.— Два тижні тому.

Увечері я передрукував оповідання і вранці вирішив однести його до редакції.

Але ранком на мене чекав тяжкий удар. У журналі, який приніс листоноша, я побачив майже своє оповідання. Ім'я автора було мені незнайоме.

— Вітаю, — сказав мені увечері Олексій Володимирович.— Я знав, що все це так закінчиться.

Я мовчав. Що я міг відповісти? Сам роздзвонив отаку тему, а тепер... А може, це не я винен? Треба перевірити...

Олег КУРСЬКИЙ.

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали Я. ВАЛАХ, О. ГРОМОВ, О. ЖОЛДАК, Д. МОЛЯКЕВИЧ.

В ОДИН ГОЛОС

Після революції 1918 року кайзеру Вільгельмові II довелося драпати з Німеччини. Але численні його нащадки — дочки, племінниці, онуки живуть собі й досі у ФРН по своїх маєтках і на долю не ремствують.

Недавно десь у Баден-Вюртембергу найстарша кайзерівська дочка герцогиня Вікторія Луїза цу Брауншвейг унд Люнебург влаштувала у своєму великому маєтку сімейне свято.

З усіх закутків Західної Німеччини злетілося сюди десятка півтора кайзерівських нащадків, і прямих і не цілком прямих і всі — з гучними титулами.

Привітати кайзерівську рідню прибув сам президент боннського бундестагу Герстенмайєр, та ще разом з боннським міністром Меркатцом. Газетні репортери аж захлиналися, описуючи, як представники з Бонна обходили довгі шеренги кайзерівських нащадків, здоровкаючись з кожним...

А коли оркестр заграв новий гімн боннської держави, кайзерівські родичі зовсім розчулилися. Та і як було не розчулитися, коли той новий західнонімецький гімн — не що інше, як «Дейчлянд, дейчлянд юбер алес» — старий гімн кайзерівської Німеччини. Саме цей гімн німецьких монархістів тепер взяли на своє озброєння боннські правителі. Та воно і зрозуміло — вовк завжди одну пісню співає.

БАНДЮЗІ — ПО ЗАСЛУЗІ

За угодою з Франко уряд ФРН виплачуватиме пенсії військовослужбовцям іспанської «Голубої дивізії», яка воювала проти Радянського Союзу.

За давню, як то кажуть, дружбу
І за собачу вірну службу
Конрад розчулився до сліз
Й недобиткам підніс сюрприз.
Своїх не забувають друзі:
Бандюзі платять по заслузі.

ПРОПОВІДІ З ГІТАРОЮ

Для залучення пастви, особливо молоді, яка неохоче йде до церкви, канонік Саутуорського собору (Англія) співає свої проповіді в супроводі гітари.

Щоб паства до собору йшла
отарою,
Канонік виступає із гітарою.
Але провозвістити слово боже
Навряд чи й балалайка допоможе!

ЗНАЙОМА ПІСНЯ

Південно-корейський диктатор Пак Чжон Хі проголосив курс «нового життя» для корейців.

На честь цього «курсу» на майданах Сеула, Пусана, Масана запахло шоколадом, віскі, вершковим маслом.

Ні, Пак Чжон Хі не став безкоштовно роздавати їх голодному населенню Південної Кореї. Він дозволив корейцям тільки нюхати ці продукти й ковтати слину.

Шоколад, віскі, вершкове масло проголошені у Південній Кореї предметами розкоші. Ящики їх, на суму 400 тисяч доларів, були урочисто спалені на майданах великих міст. Вогнища ці були оточені великими загонами жандармів і регулярних військ.

Що ж це за курс «нового життя», який зажадав таких смачних і поживних жертв?

Цей «курс» покликаний докорінно «реконструювати» південного корейця. Пак Чжон Хі заявив про свій твердий намір «перетворити країну на військовий табір, а кожного мешканця — на солдата». А коли так, то нічого ласувати маслом чи шоколадом. Солдат повинен тугіше затягнути пасок і харчуватися тільки цвілими сухарями!

Знайома пісня!

Біснуватий фашистський диктатор Адольф Гітлер теж було проголосив для Німеччини «новий курс», який базувався на принципі «гармати замість масла».

Що сталося з тим «курсом» і його автором, знають усі, в тім числі й південні корейці.

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

ПОРТРЕТ МІСТЕРА БІЗНЕСА

ШІСТНАДЦЯТЬ І ТРИДЦЯТЬ

«Туреччина 1962 року перетворилася на країну, економіка якої ледве тримається на ногах навіть при допомозі підпорок. Як не прикро, але термін «хвора людина Європи», як звали в XIX сторіччі Османську імперію, цілком пристав до дійсності 1962 року!

Туреччина посідає серед країн — учасниць НАТО третє місце по чисельності своїх збройних сил. Перше місце посідають Сполучені Штати з своєю 2,5-мільйонною армією, друге місце — Франція з мільйонною армією і третє місце — Туреччина з своєю півмільйонною армією.

Щоб посідати це третє місце серед шістнадцяти країн — учасниць НАТО, Туреччина лише по бюджету цього року виділяє 2,5 мільярда лір...

Щоб зрозуміти той надзвичайно важкий стан, у якому опинилася Туреччина, я наведу деякі дані з бюджету Османської імперії 1917 року... Бюджет військового відомства і міністерства морських сил становив тоді 16 процентів від загального бюджету. Як же міг обсяг асигнувань на воєнні потреби, що становив 16 процентів навіть у бюджеті Османської імперії, територіально втричі більшої за сучасну Туреччину, яка вела криваву війну на широкому фронті від Аравійської пустині до Галіполі, вирости до 30 процентів у Туреччині, що живе в мирі?»

Таке питання ставить турецький журналіст Бурхан Арпад в анкарській газеті «Ватан», уривки з статті якого ми навели тут, не змінивши жодного слова.

І справді, як це могло статися?

А так. У тій же статті ми надибуємо на такі гіркі слова:

«Ось уже 17 років, як іноземні фахівці, фінансисти і політики незмінно керують економікою країни».

Так чого ж доброго можна ждати від такого керівництва?!

Нотатки про їхні порядки

ЧОМУ...

В Ірані понад півтора мільйона дітей не відвідують шкіл. Тут неграмотність стала засобом політики.

(З газет.)

Е-е, це потрібно бо розуміти,
Чому в Ірані не вчаться діти...

Хто діток має, той добре знає:
Про все — дитина «Чому?» питає.
А як до школи узять дитину,
То тим «чому» вже не буде
впину...

Почне іранець малий читати,
Почне щось думати і питати:
Чому це деякі дяді й тьоті
Живуть в палацах, у сріблі
й злоті?

А інші — в праці важкій конають,
Чому ж нічого вони не мають?
Чому це дяді з-за океану
Вивозять нафту собі з Ірану?..
Чому, чому це у них, в Ірані,
Не все в порядку, діла погані?!..

А коли виростуть оті діти,
Теж буде клопіт од їх освіти,
Бо на усі ті питання, може,
Ще й знайдуть відповідь,
боронь боже.

Ні, дуже легко це зрозуміти,
Чому в Ірані не вчаться діти...

ОБОЄ РЯБОЄ

Західноберлінська поліція збагатилася двома першокласними фахівцями. Її начальником став Дюнзінг. Він свою справу знає — ще в гітлерівській поліції до майора дослужився. А над цим Дюнзінгом новим сенатором у справах поліції при західноберлінському магістраті поставили близького друга самого бургомістра Західного Берліна Віллі Брандта, члена правління соціал-демократичної партії у Західному Берліні Генріха Альберца.

Отака, бачите, комбінація вийшла — гітлерівець плюс правий соціал-демократ.

Альберц при будь-якій нагоді любить базікати про своє соціал-демократичне нутро. Де б не виступав, про що б не говорив, усе починає, як піп завчену молитву:

«Я, як старий соціал-демократ...»

Близька до соціал-демократичної партії газета «Телеграф» написала про Альберца, що цей найближчий друг Віллі Брандта аж цілих 30 років ходить у соціал-демократах.

Інша західноберлінська газета «Дер Таг» знизила соціал-демократичний стаж нового сенатора у поліцейських справах до 19 років. Газети завели суперечку, хто точніше підрахував. А тим часом третя газета «Дер Абенд» назвала ще іншу цифру.

Суперечка загострилася.

Але невдовзі цілковиту ясність у цю справу внесла газета «Ді Верхейд». Спираючись на незаперечні докази, вона повідомила, що той Альберц ніколи раніш і не був соціал-демократом, що він служив у гітлерівських штурмових загонах...

Як бачите, в тому, що Альберц працює в супрязі з Дюнзінгом, нічого дивного нема — обоє рябоє.

САТИРА наших друзів

Малюнки з сатиричних журналів «ДИКОБРАЗ» (Прага); «ЛУДАШ МАТІ» (Будапешт); «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» (Берлін); «РОГАЧ» (Братіслава) та «ШПИЛЬКИ» (Варшава).

АДЕНАУЕР ПРОТЕСТУЄ

— Це наклеп! У нас немає ніяких націстів!..

США збираються оснастити збройні сили НАТО тактичною атомною зброєю.

— Ану вгадай, що тобі зараз подарує дядько?

Золотий дощ

ЧОРТОВЕ КОПИТО ШТРАУСА

У США дуже дорого коштує лікування.

— Твій татко помер?
— Гірше, він хворий.

В ІСПАНІЇ ГРОБОВА ТИША

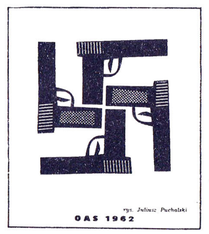

ОАС 1962 року

НОВИНИ НЕ ТІЛЬКИ З МЕДИЦИНИ

Історія знає чимало прикладів багатогранної діяльності видатних представників науки й мистецтва. Зараз на місце серед цих представників не без підстав претендує і Михайло Якович Литвак, директор радгоспу «40 років Жовтня», Бериславського району.

Насамперед Михайло Якович збагатив землеробство. Він, наприклад, сміливо впровадив у виробництво метод затяжного збирання зернових. Йому також належить ідея групового простою збиральних агрегатів.

Чималі досягнення має директор радгоспу і в галузі фізіології та лікувальної медицини.

Він, зокрема, успішно дослідив проблему: «Чи може організм людини обходитись без води». Експеримент було проведено на агрегаті комбайнера Миколи Крайника. Екіпажеві степового корабля припинили підвозити непотрібну рідину. Спочатку механізатори чомусь обурилися, а потім притихли — важко виступати проти експериментатора, коли сухо в горлі.

Не менш видатним є і відкриття в галузі медицини. Михайло Якович знайшов новий спосіб лікування травм з допомогою... проносного. Так, приміром, в аптечці кузні на другому відділенні радгоспу немає ні грама вати, ні сантиметра бинта, ні краплі йоду. Зате тут лежить принаймні річний запас... «англійської солі».

Правда, щодо «англійської солі», то на співавторство тут претендує і керуючий другим відділенням радгоспу т. Носик, у чиїх «руках» перебуває кузня. Але оскільки в руках директора радгоспу зосереджені заходи адміністративного впливу, то директорів авторитет, як оригінального першовідкривача, непохитний.

Як бачите, діяльність Михайла Яковича Литвака і справді багатогранна. А от чи наукова вона і чи видатна, то тут уже оцінку давати не нам. Гадаємо, що в Херсоні діяльність Михайла Яковича оцінять по заслугах.

К. СКАЧ.

Берислав на Херсонщині.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

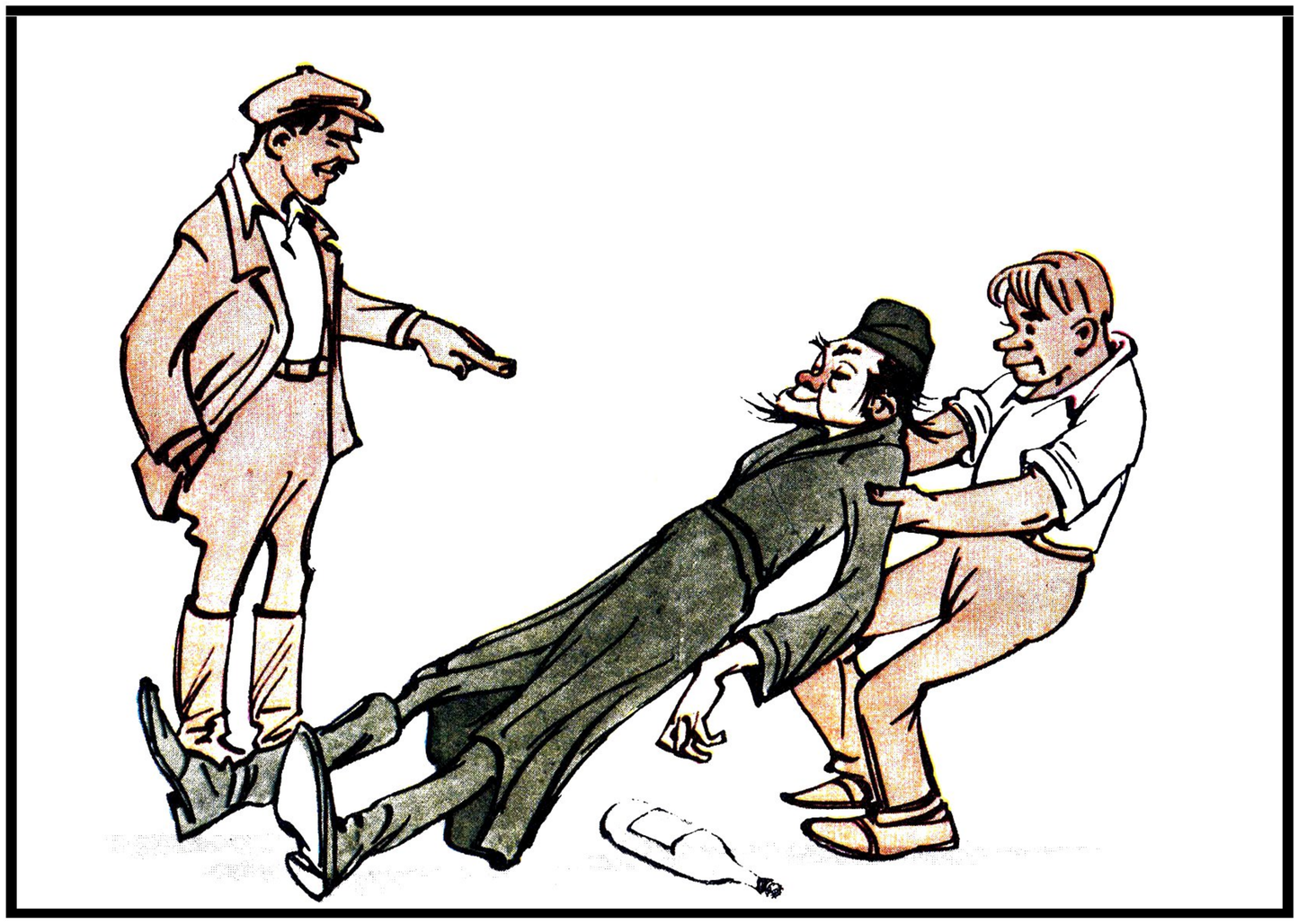

— Став диякона на попа!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

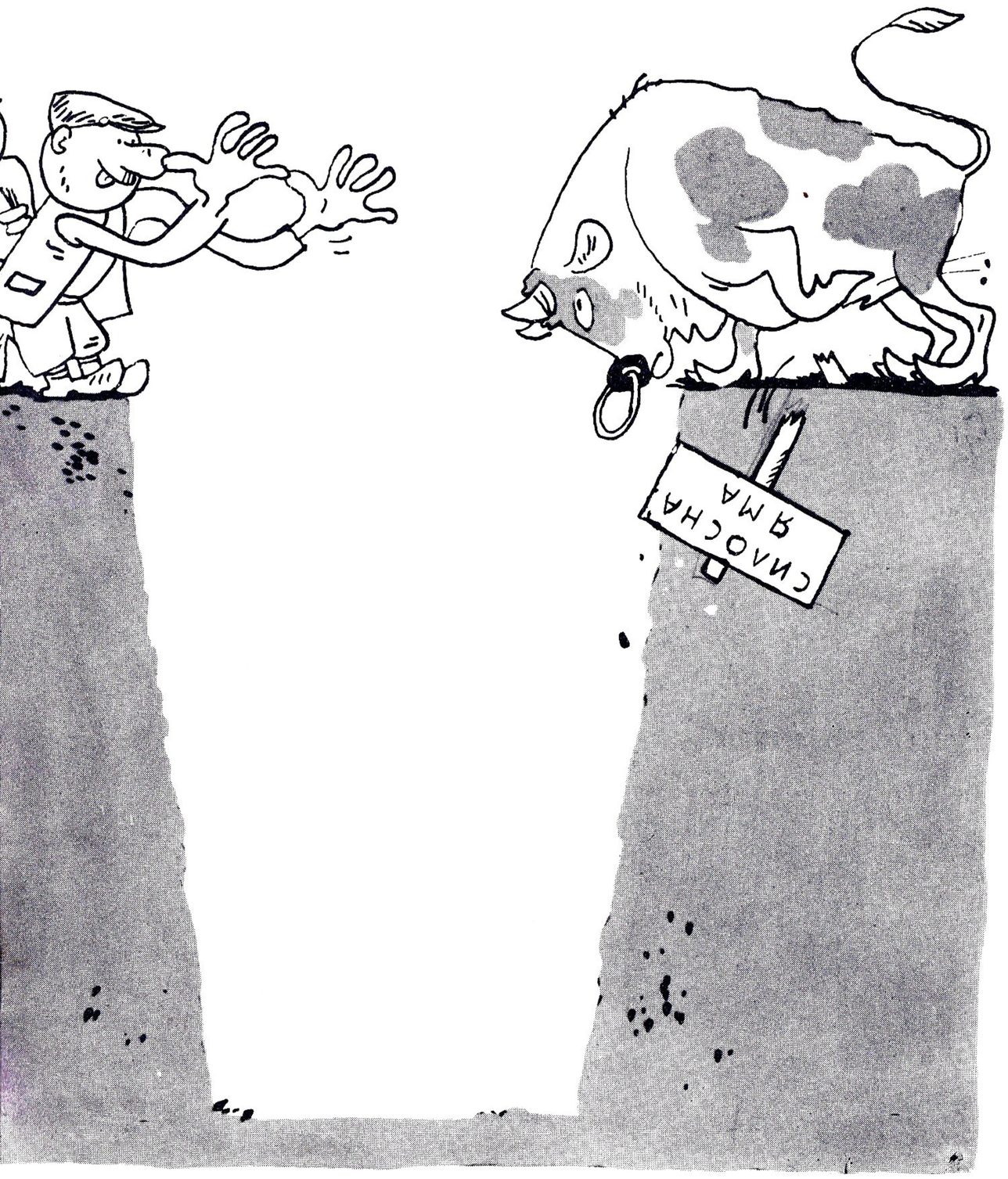

БЕЗ СЛІВ

ГОСТИННІ РОЗЗЯВИ

— Ви товариш Тетченко? — запитав молодий чоловік завідуючого клубом села Василівки на Одещині.

— Я! — відрапортував той.

— Костянтин Прокопович?

— Так точно! — рубав зав, дивуючись, що незнайомий так добре обізнаний з його анкетними даними.— А ви, звиняйте, у якій справі?

— Алдошин. Кореспондент обласної газети «Знамя коммунизма». Мене цікавить культурно-масова робота на селі...

Тетченка культурно-масова робота теж цікавила. Зав і кореспондент швидко порозумілися. Перший розповідав, другий записував...

За кілька годин така ж розмова відбулася в правлінні місцевого колгоспу імені Кірова.

— Алдошин. З обласної газети,— інформував газетяр голову колгоспу Б. Ратіса. — Ідемо вперед?

— Вперед і тільки вперед! — запевнив голова.

Словом, гостя цікавили перспективи розвитку колгоспного господарства. Голова розповідав, газетяр записував. Потім гостя зацікавила також проблема харчування і ночівлі. Голова полегшено зітхнув: ці проблеми вирішити було не важко.

Другого дня Алдошин не шкодував часу, щоб виступити з промовою на семінарі працівників культурно-освітніх установ. Завідуюча райвідділом культури т. Царенко була щиро вдячна високому гостеві.

Але найбільше вшанували представника обласної преси у селі Петровському. Його радо зустріли голова колгоспу «Прогрес» т. Горбатенко, секретар парторганізації т. Костін, бухгалтер т. Михова, плановик т. Горшкова... Секретар комсомольської організації Л. Шостаківська соромливо запитала, чи погодився б кореспондент виступити на вечорі запитань і відповідей. Кореспондент погодився.

Увечері кореспондент добре потрудився за столом механізатора В. Цапка. За чаркою в приємній компанії час летів непомітно...

Летів час і раптом приніс звістку:

— А до нас, товаришу, ще один кореспондент прибув. Теж з вашої редакції...

Ось зустрілись товариші по зброї.

— Щось не пригадую вас, — суворо сказав Алдошин новоприбулому. — Щось не бачив вас у редакції.

— Як? — заметушився той.— Я — Омельченко, з сільгоспвідділу. Ось посвідчення!

Алдошин перевірив посвідчення і милостиво посміхнувся:

— Все в порядку. Я в редакції кілька днів і з усіма ще не встиг познайомитися... Ну, друже, будьмо знайомі!

Омельченко так зрадів реабілітації, що забув у свою чергу перевірити документи у несподіваного колеги. А якби він перевірив, привіз би в редакцію непоганий матеріал. Може, ще й гострого фейлетона вструнув би про пильність.

У Алдошина на той час не було ніяких документів, крім довідки з місця ув'язнення. Три роки тому Олександр Алдошин спокусився добром у колгоспній коморі, а потім спокутував гріхи свої у відповідних місцях.

Але Омельченко не поцікавився його документами, як до нього ними не цікавився ніхто з гостинних роззяв. Що то значить магічне слово — кореспондент!

А поки роззяви гав ловили, «кореспондент» чкурнув у рідне село Трикрати на Миколаївщині. Там він гостював рівно стільки, скільки треба, щоб зламати стелю крамниці та напхати чемодан усякого добра.

І знову — Петровське. І знову бучна гульня у Цапка. «Кореспондент» хилив чарку за чаркою і щедро обіцяв «всипати» перцю всім, незважаючи на чини та ранги.

Але ніхто в селі цього перцю досі не нюхав. Ранком прийшла синя машина з червоним лампасом. Персонально за «кореспондентом»...

Потім суд, потім свідки... Біляївські роззяви чухають потилицю і в один голос бідкаються:

— Ну, хто б міг подумати? Злодій! Ай-яй...

Вони тільки свідки. Вони крамниць не грабували. Та все ж не завадило б їм, як обіцяв «кореспондент», всипати перцю, незважаючи на чини та ранги... Це надійні ліки від гіпнозу «магічних» слів.

А. ЛЕДНЬОВ,
помічник прокурора;

Б. СЛОБОДЯНЮК,
заступник редактора міжрайонної газети «Радянська правда».

м. Вознесенськ,
Миколаївської області.

Дмитро БІЛОУС

Ілюстрації А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА.

Мерці

САТИРИЧНА ПОЕМА

Справляти рано панахиду
По них. Ми знаєм цих людців,
Часом благопристойних з виду
Оцих живучих ще мерців.

В них золотий телець — основа,
В цієї публіки, котра...
Та не про них почнеться мова,—
Почнемо розповідь з Петра.

І.

У вступників ті ж самі муки,
Шо і завжди в серпневі дні...
З села й Петро у храм науки
Прибув на іспити вступні.

Ось в аудиторії великій
Юнак сидить після дзвінка.
А під дверима жде Оникій,
Тремтить за сина-вступника:

«А, може, пощастить зарані
Якось допомогти синку?»
(Були продукти в ,чемодані,
Були і гроші в капшуку).

І пригадав він, як Петрові
Торік не йшлося на добро.
Той конкурс — стільки випив крові,
Й лишився з дулею Петро.

«Гляди, якщо не всі п'ятірки,
То дасть осічку ще й тепер...»
Стомившись підпирать одвірки,
Пішов у інститутський сквер.

Зібравсь на лавці попоїсти,
Вже вийняв і сальце своє.
Аж чує: — Можна тут присісти?
— А чо' ж... Будь ласка... Місце є.

— Що, мабуть, донька чи
синочок? —
І той кивнув на інститут.
— Та є тепер синів і дочок...
За сина умліваю тут...

І вже вони розговорились.
Оникій сипав, як з ковша.
Єй-єй, йому й ві сні не снилось,
Щоб трапивсь чоловік-душа.

Оникій звірився в розмові
На те душевне спочуття:
— Якби це хто поміг Петькові,
Я вдячний був би... все життя!

— То так... здає й моя Галина.
А там такий ажіотаж!
Які ж оцінки? Стаж у сина?
— Оцінки гарні... Єсть і стаж...

— То в нас же спільні інтереси! —
Знайомий погляда навкруг.—
Як пишеться тепер у пресі,
Людина в нас людині друг.

У мене, знаєте, хвороба —
Люблю допомогти комусь,—
І оком стригонув з-під лоба,
— За вашу справу я візьмусь!

Оникій думав: сон чи казка?
І від блаженства аж завмер.
А той: — Навідайтесь, будь ласка,
Надвечір... завтра... в цей же
сквер...

ІІ.

Приймала іспити в вівторок
Якась професорка стара.
(Як запопадливий історик,
Довгенько «мучила» Петра!)

А він не шпарив, як молитву,—
Ні, дав він історичне тло,
Й намалював Полтавську битву
Так, ніби вчора це було.

— Достатньо, — посміхнулась
жінка,—
Вам, друже,— мовила при всіх,—
Якби була така оцінка,
І шість поставити б не гріх.

ІІІ.

Старий у сквер прибув, готовий
Воздати господу ясу:
Оглянувся — знайомець новий
Прибув так само завчасу.

— Хе, витанцьовується справа, —
Кивнув Оникієві той.—
Фортуна ще до нас ласкава,
Здається, вступить ваш герой.

Тепер потрібна певна «рента»,
А я візьму вже на перо.
Як звать майбутнього студента?
Казали — Корж?.. Так-так...
Петро?..

— Петро, шановний чоловіче...
Та якось... трохи... по-первах...
Ну... вперше бачу вас у вічі...
А знаєте... в таких ділах...

— Що ж, пильність, як говорить
преса!
Такий, голубчику, наш час...
Ось вам мій паспорт і адреса,—
Заскочте вечірком до нас.

Хе-хе, нам ще всміхнеться щастя.
Не бійтеся — проб'єм стіну!
Якщо ж вступить йому не
вдасться,
То я вам гроші поверну.

Зайду до друга я сьогодні —
Йому відомі всі стежки...
— А скільки ж вам?
— Всього три сотні... -
І захрустіли бумажки.

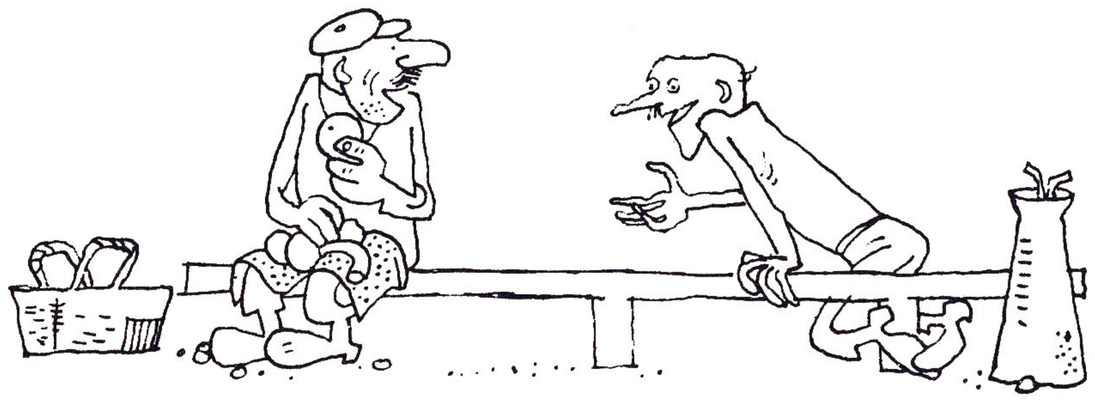

IV.

Петро уже, нарешті, дома.
Йде на подвір'я. В цей момент
Уже всьому селу відомо:
Прибув Оникіїв студент!

Таки студент! І гордовито
Баском у хаті прогудів:
— Вступив! Недарма ціле літо
Сидьма за книгами сидів!

Примовкнув батько на хвилинку,
Моргнув Петрові тайкома:
— Та й я ж ото, признаться,
синку,
До міста їздив недарма!

Там стрівся чоловік хороший,
Ну... не зобиджений і він...
Коли ж поміг — не шкода й
грошей...
В додачу ще й низький уклін...

Петро цього збагнуть не може —
Й до батька в лютім забутті:
— Ти що? Подумав, що за гроші
Усе купується в житті?

Ні, ні... Все чесно... Взято
з бою...—
І, вже обурений украй,
Додав: — Ех, батьку... Що з тобою?
Тебе нагрів якийсь шахрай!

— Нагрів? З якого інтересу?
Він навіть паспорт показав.
Про всяк випадок я адресу
Собі на пам'ять записав.

Мені ж то краще все відомо —
І став адресу він шукать:
— От — на, дивись, невірний
Хомо,—
Рваченко В., Спортивна, 5.

V.

Хто ж він, оцей Рваченко Васька?
І чоловік-душа і хват.
Для вас потрібен блат? Будь
ласка —
Влаштує блат, як рідний брат.

Він так вивчав клієнтів пильно —
Які оцінки, стаж у них,
Що міг сказати безпомильно,
Хто переможе на вступних.

І тер долоні після всього:
«Зірву сотнягу не одну.
Вступайте, дурні, я для цього
І пальцем не поворухну.

А хто з них скаржитися буде
Або здіймати тарарам?
Вступив — спасибі скажуть люди,
А ні — то грошики віддам...» —

І справді — оголосять списки,
На дошці вивісять наказ —
Він і собі плюси та риски
В блокнотик ставить раз у раз...

Тут папи, мами блідолиці
Тремтять за дочок, за синків.
А він, як виграшні таблиці,
Звіряє списки вступників...

...Раніше відав лісоскладом —
Вагон колод сюди-туди! —
Та був обачним казнокрадом,—
Чистенько замітав сліди.

«Хе-хе,— сміявсь хапуга битий,—
Як є на в'язах голова,
То можна тут переробити
На срібло й золото дрова...»

Та ці гешефти вже забуті,
А він ще спритний — хоч у цирк.
Тепер — завгоспом в інституті,
Й ніде нікому нічичирк.

На іншій він орбіті нині —
Ночами смалить в преферанс.
— Та я ще,— хвалиться
дружині,—
Убить ведмедя маю шанс...

Варвара знає, це не жарти —
Картярські взятки та куші:
— Ти брав би книжку, а не
карти...
Щось, може, мав би для душі...

— О, мав би... да!.. в обидві
жмені...—
Давав він жінці одкоша.—
Якщо я матиму в кишені,
Будь певна,— матиме й душа...

А жінка: — Згляньсь на дитину,—
Дай чесно їй прожити вік.
Чи хочеш ти, щоб і Галину
За батька-пройду сором пік?

«Ех,— дума він,— баби нещасні!
Ви — екземпляри викопні:
Такі нещасні, не сучасні,
Що дико слухати мені...

На сто ти чесний чи на двісті,
Живеш, живеш — і раптом щез:
Всі будемо в одному місці —
І ті, що з совістю, і без...»

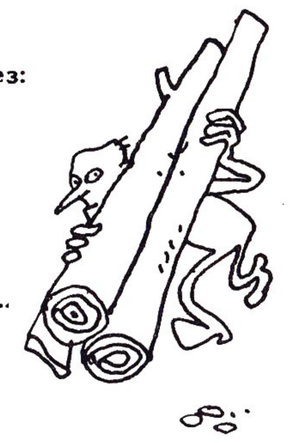

VI.

Звичайний день. Життя кипить
В кіно, в книгарні, в булочній...
Де слід, міліція не спить
І рух нормальний вуличний.

З футбола йдуть неподалік
Ще збуджені, схвильовані
Болільники. Машин потік
З людської рветься повені.

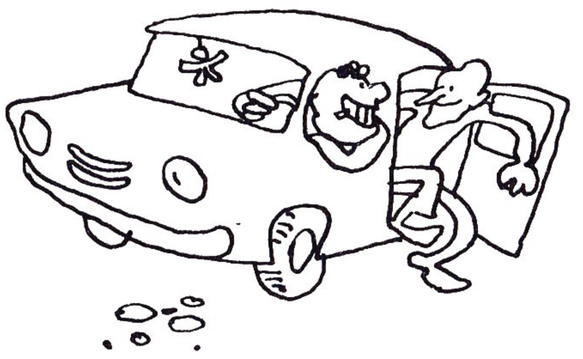

Василь Рваченко не в юрбі,—
Своєму вірний звичаю,
Тихенько збоку йде собі
Ходою мандрівничою:

«Ех,— дума,— в Крим гайнуть
було б —
Вояж... на пляж... під пальми...
А біля нього «Волга» — стоп!
Аж скреготнула гальмами.

Моргає П'явка від керма
І пропонує чемно:
— Сідай, машина — не тюрма,
У ній сидіть приємно..,

І мчить Василь Рваченко-Рвач
Із приятелем добрим.
І сонце котиться, як м'яч,
Загилений над обрієм.

В машині двоє їх сидить,
Вони — немов два братики.
Про що їм довго говорить?
Все ясно з жесту, з натяку.

Милується з віконця Рвач
Алеями зеленими.
А П'явка увімкнув приймач:
— О, знов про з'їзди, пленуми!

Ач, як шерстити узялись...
Будь на всі боки навченим!.. —
Єхидно губи розтяглись
Під носиком, під П'явчиним...—

Да-а! Стиль твій, голубе, відмер,
Така то, брат, штуковина,—
Чортяча публіка тепер
Занадто метикована!

Обдумуй пильно кожен хід.
Живемо раз — не вічні ми.
В космічну еру діять слід
Масштабами космічними.

Та й Міма прагне широти,
Не їй сидіти квочкою
Із кустарем таким, як ти,
Нещасним одиночкою.

Учися в Жори у Мошка,—
Все П'явка заохочує,—
Він тонко діє, спідтишка,
Валютою ворочає...

Він, як досвідчений водій,
Всі рифи зна підводні...
Да,— він тебе на хутір свій
Запрошує сьогодні...

Далі буде.

Друкується з деякими скороченнями.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

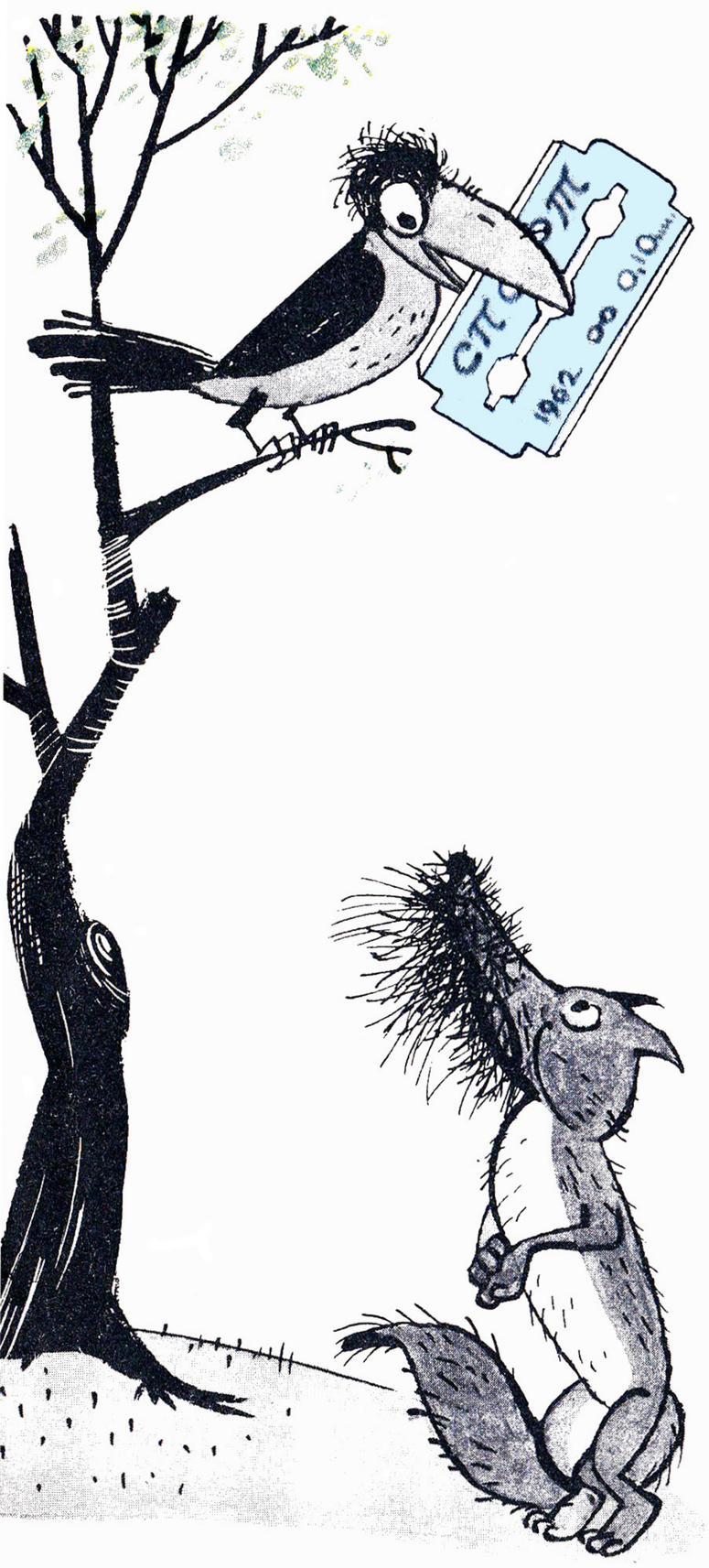

Стара байка на сучасну тему.

ПЕРЧАНСЬКІ ТУРИСТСЬКІ МАРШРУТИ

ВСТУП

Помічено, що коли ви хоча б на кілька днів станете туристом, вас раптом починає цікавити усіляка старовина, усілякі руїни. Ви починаєте оглядати, обмацувати кожен камінь, кожну напівзруйновану стіну, на яку раніше не звернули б уваги, вас цікавить старовинна архітектура; дивує тогочасне будівельне мистецтво, культура і т. д.

Новий перчанський туристський путівник укладений з урахуванням саме цієї особливості туристів.

На нашому новому маршруті ви зможете оглянути ряд споруд. Одні з них є яскравими зразками прадідівської архітектури, інші своєю живописністю не поступаються перед античними руїнами і свідчать, що й у наш час іноді будують так, аж диво бере. У всіх цих споруд є багаторічна історія, і всі вони мають пряме відношення до культури.

ОСНОВНІ ПУНКТИ ТА ОБ'ЄКТИ МАРШРУТУ

Починається наш маршрут із села Куропатники, що розкинулося у Бережанському районі на Тернопільщині.

Перш за все тут слід оглянути, якщо й не дуже старовинну, то стару халупу (фото № 1). Своєю

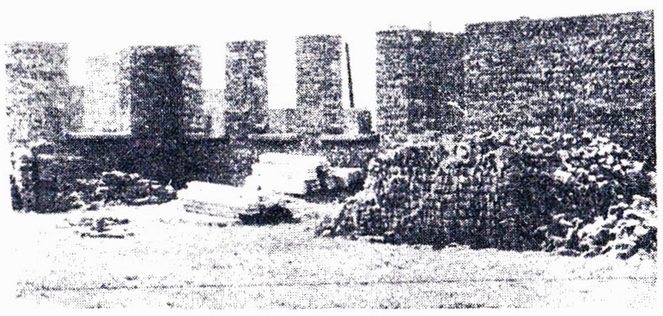

архітектурою, своїм зовнішнім виглядом вона нагадує звичайну хату. (Ми говоримо — нагадує, бо насправді сучасна хата має значно привабливіший вигляд).

Дірявий дах та сирі облуплені стіни цієї будівлі привертають загальну увагу (крім уваги сільського і колгоспного керівництва).

Але по-справжньому цікаве і незвичайне в тій хаті є те, що її нарекли сільським клубом.

Поряд із цим, пробачте на слові, вогнищем культури красується увінчана хрестом споруда, призначена не для культурно-масової роботи, а для культових обрядів, задурманення мас. В порівнянні з клубом вона виглядає як писанка.

За місцевими переказами в Куропатниках ще у 1954 р. нашої ери було закладено фундамент нового клубу. Розшукати сліди цього будівництва тепер не вдається, бо усе заросло бур'яном. Тому рушимо далі, на південний захід.

Там, на Львівщині, у Сколівському районі знаходиться село Любинці. Оглядати тутешнього клубу не будемо: це, як і в Куропатниках, знову ж таки звичайна хата.

Ми ліпше зразу ж оглянемо те, що тут ще із 1957 р. нашої ери і по сьогодні називається майбутнім клубом. Ця споруда має неповторний вигляд античних руїн (фото № 2). Цегла, шифер та інші будівельні матеріали, яких у достатній кількості валяється довкола, доповнюють цю живописну картину.

Наступний пункт нашого маршруту — село Підгірці у Стрийському районі. Тут тільки глянете на приміщення сьогоднішнього клубу, як переконаєтеся, що воно витримане у тому ж архітектурному стилі, що й діючий клуб у Любинцях. Знайомство ж з стінами, які ви бачите на фото № 3, з їх історією (будівництво почато теж у 1957 р.) підтвердить і спорідненість стилю роботи керівництва обох сіл, коли йдеться про будівництво нових клубів.

Далі, згідно з маршрутом належить зробити чималенький гак на південний схід, у село Косівку, Олександрійського району на Кіровоградщині. Але цього гаку робити не варто, бо нічого нового ми там не побачимо: тутешній колгоспний Будинок культури дуже схожий на стіни, які ми щойно оглянули в Любинцях. Вони навіть прикрашені карнизом. Щоб переконатися в цьому, досить глянути на фото № 4.

Зауважимо тільки, що це будівництво почалося на рік раніше.

* * *

Отже, різниці, як бачите, між нашим і загальновідомими туристськими маршрутами нема — і тут, і там є зв'язані з культурою пам'ятки архітектури. Хіба тільки та різниця, що старовинні пам'ятки, які щороку оглядаються тисячами туристів, свідчать про високу культуру їх творців, а оглянуті нами — про байдужість деяких керівників до справ культурних.

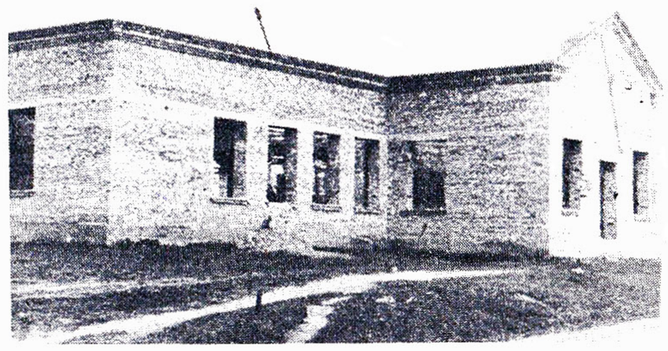

Сподіваємося, що й ця невеличка різниця буде ліквідована.

ПРИМІТКА. Ми свідомо не включили у наш маршрут села Білий Потік, Чортківського району на Тернопільщині. Діючий там клуб мало чим відрізняється від вищеназваних. Певний інтерес являє собою тільки сільська бібліотека, що знайшла притулок на околиці села в хаті однієї колгоспниці. Але, зважаючи на те, що навіть читачів туди ходить не рясно, бо їм не-

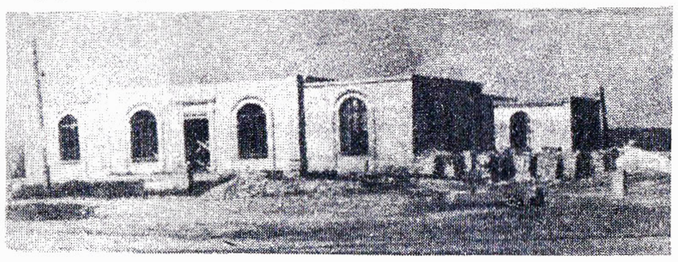

зручно турбувати хазяїв хати, ми вирішили, що туристам тим більше не випадає цього робити.

ЛІТЕРАТУРА, ВИКОРИСТАНА ПРИ УКЛАДЕННІ ПУТІВНИКА

1) Присяжнюк І. Й. Лист до Перця.

2) Пиріг Й. Д. Матеріал, надісланий до Перця.

3) Чернієнко Г. А. та Потапов І. В. (у співавторстві з групою колгоспників). Лист до Перця.

4) Маланчук Б. В. Лист до Перця.

Путівник уклав Д. МИТЮК.

Друже Перче!

Висвітли, будь ласка, одне темне питання. Луганський електроапаратний завод випускає світильники люмінесцентного освітлення.

Хороші світильники — це кожному ясно. Але кожному, хто захоче скористатися ними, буде темно.

Справа в тому, що завод не додає до світильників кронштейнів для підвішування. Мовляв, кронштейни не наша справа. Підвішуйте як хочете, тримайте світильники в руках і світіть собі. А ми так, Перче, не можемо, у нас руки зайняті, ми швейники.

Отож, коли ти одержиш скаргу від електроапаратників, що вони одержали спецівки з однією холошею, знай, що вини нашої в тому не було. Ми однією рукою шили, а другою світильники тримали.

РОБІТНИКИ ШВЕЙНОЇ ФАБРИКИ № 1.

м. Луганськ.

Що ти, Перче, поробляєш у неділю? Якщо нудьгуєш, то приходь до нас на деревообробний комбінат № 3 тресту «Буддеталь» Головкиївбуду. Походиш по комбінату, поводиш допитливих туристів, розповіси про наші досягнення.

Приведеш їх до лісопильного цеху і скажеш:

«Ви бачите, шановні, новий лісопильний цех. Новий і недоторканий. У ньому ще навіть трісочки не обтесали. Не обтесали тому, що насправді це не цех, а музей будівельного браку. Якщо починають тесати, то від вібрації трусяться стіни, а залізобетонна стеля аж підстрибує. Коштує цей «музей» разом з устаткуванням 238 тисяч карбованців (новими грішми)...

Отаке, Перче, на сміх людям власними силами склепав наш «Головкиївбуд»...

РОБІТНИКИ ДЕРЕВООБРОБНОГО КОМБІНАТУ.

м. Київ.

Яка краса у нас у Старому Салтові! Північний Донець, пляж. Приїзди, не пошкодуєш.

Добиратися до нас дуже легко. Од Києва до Харкова чим хочеш — літаком, поїздом, автобусом. А в Харкові — сідай на маршрутне таксі і прямим курсом до нас. Тільки сильно не поспішай. Першу половину тижня в Харкові присвяти пошукам зупинки маршрутного таксі на Кінному базарі. А другу — приємним розмовам з диспетчером про примхливі графіки руху того таксі, про те, як би було чудово, коли б до Салтова регулярно ходили автобуси. А наприкінці тижня виходь на шлях і голосуй — якоюсь попутною та доберешся.

А є ще й такий спосіб. Іди до керуючого Харківським облавтотрестом Івана Семеновича Яковцева, назви себе, і він службовою машиною моментально доставить тебе на місце. Що машині ті 40 кілометрів! Та Іван Семенович не те, що на Салтів, він тебе на Місяць підкине — аби тільки швидше геть з очей! Кому, Перче, охота демонструвати тобі таке неподобне автосполучення між обласним і районним центрами, яке ми описали вище?

СТАРИЙ САЛТОВЕЦЬ.

Кому щастить, а нам кочегарам везе. Про нас подбав Семен Аронович Левчинський — начальник шахти № 1 «Христофорівська». Він так механізував процес транспортування вугілля до шахтної котельні (на четвертій дільниці), що нам, кочегарам, тут уже й робити нічого. За нас усе робить тачка. Вона сама возить вугілля, а нам, кочегарам, тільки того й діла, що штовхати її — до котельної. Не кожному так везе, не у кожного праця так механізована.

За те, що наш начальник шахти т. Левчинський так подбав про нас, ми хочемо, Перче, висловити йому подяку на твоїх сторінках.

П. СОЛДАТОВ,
кочегар.

Шахта № 1 «Христофорівська»,
Луганська область.

Чи не погодився б ти взяти участь у новому виді мотогонок? Справа — безпечна: треба не гнати мотоцикла зі швидкістю 100 кілометрів на годину, а штовхати. Одним словом, треба, щоб ти поміг нам виштовхнути мотоцикл з воріт Житомирської авторемонтної майстерні Ушосдора. Ще два роки тому у вересні 1960 року наша шляхова експлуатаційна дільниця здала цій майстерні на ремонт мотоцикл М-72. Здати — здала, а назад одержати ніяк не може. Зачепився там наш мотоцикл за якийсь пень і зостався у Житомирі аж по цей день.

Пропиши, Перче, тому пневі щось мотогонне, бо інакше нам мотоцикла як вух своїх не бачити...

П. КОЛОМІЄЦЬ,
нач. шляхової експлуатаційної дільниці № 891.

м. Стрий,
Львівської області.

Мал. Л. БОЙКА

Здав... Прийняв...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● «А вже весна...» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 6) писалося, зокрема, про браконьєрів з колгоспу імені Б. Хмельницького (Станіславська область). Браконьєри по-хижацькому виловлювали рибу у Дністрі. Одночасно правління колгоспу дозволило мочити коноплі у дністрянських заплавах, що розташовані на території колгоспу. Це теж призвело до загибелі великої кількості риби.

Голова виконкому Бурштинської райради т. Антонець повідомив редакцію, що фейлетон було обговорено на засіданні райвиконкому. За порушення закону про охорону природи голову колгоспу Боднара М. І. попереджено. Правління колгоспу зобов'язано покарати браконьєрів й упорядкувати заплави на території колгоспу. Райвиконком заборонив колгоспові мочити коноплі в заплавах.

● У фейлетоні «ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!», надрукованому в № 7 журналу, Перець критикував безгосподарників, які не бережуть державної копійки.

Після виступу Перця Херсонський раднаргосп наклав стягнення на відповідальних працівників Олександрівського каменедробильного заводу, з вини яких простоювали вагони, а завод платив за ці простої великі штрафи. Начальникові транспортного цеху Каравелю оголошено сувору догану, економістові Іванову та начальникові вантажних робіт Кваші — догану. Директора заводу Палія — попереджено.

● Колгоспники артілі імені 40-річчя Жовтня, Шумського району, написали Перцеві листа про непорядки на тваринницькій фермі, які призвели до падежу худоби в їхньому колгоспі.

Секретар Тернопільського обкому КП України т. Шевчук повідомив редакцію, що при перевірці на місці факти ствердились. Районній прокуратурі доручено розслідувати цю справу і винних притягти до відповідальності.

● Група пенсіонерів з Любомльського району на Волині написала Перцеві листа про те, що мешканець с. Машів Нікітчук П. С. незаконно одержує пенсію.

На прохання редакції Любомльський райвиконком перевірив цю справу. Голова райвиконкому т. Попов повідомив, що факти, наведені в листі, повністю ствердились. Комісія по призначенню пенсій позбавила гр. Нікітчука права на пенсію. Справу про стягнення з Нікітчука незаконно одержаних грошей передано до народного суду.

● Про те, що голова колгоспу імені Дзержинського (Звенигородський район) Лисокінь В. О. систематично пиячить, зловживає своїм службовим становищем, писалося в листі до Перця.

Черкаський обком КП України повідомив редакцію, що наведені у листі факти справді мали місце. Лисоконя з посади голови колгоспу знято і справу про його поведінку передано слідчим органам.

● Директор Дубнівської автобази (Ровенська область) Пендак мав дві квартири: одну в м. Дубно, де жив без прописки, а другу в м. Львові, де був прописаний. Про це написали нам наші читачі.

Секретар Дубнівського райкому КП України т. Плохой повідомив редакцію, що питання про незаконне утримання двох квартир Пендаком розглядалося на бюро первинної парторганізації Дубнівської автобази. Партійне бюро зобов'язало Пендака оформити прописку по місцю мешкання у м. Дубно, а житлоплощу у м. Львові звільнити.

Виконання рішення партійного бюро райком партії взяв під свій контроль.

ФАКТ З МАРИНАДОМ

До редакції надійшов лист від молодого інженера-транспортника М. С. Луцишина, який сам себе викриває: «Маю вищу технічну освіту. Маю досвід роботи на транспорті, а працюю завідуючим їдальнею!»

Неймовірно, але факт.

Історія того факту така. У № 1 «Перця» за 1960 рік було надруковано фейлетона «Чи не занадто», у якому критикувалися недоліки в роботі тресту «Ватутінвугілля». Побіжно у фейлетоні згадувалося, що студент-заочник 5-го курсу інституту інженерів залізничного транспорту Луцишин працює тут завідуючим їдальнею.

Минуло два з половиною роки. Багато борщів і котлет відпустила їдальня. Сотню разів мінялося тут меню. Незмінним залишилось одне — підпис завідуючого. Луцишин, який торік закінчив інститут, і досі слідкує не за рухом поїздів на під'їзних коліях тресту, а за рухом борщів та шніцелів до споживача. Він і досі турбує серйозних людей із Звенигородського райкому партії та тресту «Ватутінвугілля» одноманітними заявами: «Дайте мені роботу за спеціальністю!» Серйозним людям ті заяви вже оскому набили. А він пише і пише...

Чому ж інженера-транспортника тримають у їдальні, а не, скажімо, у вантажно-транспортному управлінні тресту, де він свого часу працював диспетчером? Чи не тому, що колись диспетчер Луцишин мав сміливість помічати недоліки і навіть критикувати і самого начальника управління т. Дубиніна?

На жаль, саме тому.

Словом, дипломований інженер Луцишин уже не перший рік маринує огірки та помідори. А керуючий трестом «Ватутінвугілля» т. Мамай уже не перший рік маринує його заяви про надання роботи за спеціальністю.

Було б добре, якби Черкаський обком КП України поцікавився технологією того маринування.

Страшне перо — не в гуска

А після того, як я стала підказувати перукару на його неправильні дії, він накрутив мені голову.

—

Завдяки моєї наполегливості, продавець почав грубіянити.

—

Прийшла у перукарню привести руки до ладу і отримала важкий осадок.

(Із книги скарг).

КОРОТКО КАЖУЧИ

Щоб товариш Попкова не залишалась голослівною, пропоную занести її до протоколу.

(Із виступу на зборах).

Зібрав Михайло БОГУСЛАВСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

Народні усмішки

ПІДВИЩУЄМО КВАЛІФІКАЦІЮ

Одного спеціаліста сільського господарства запитали:

— Як ви підвищуєте свою кваліфікацію?

— Читаю сільськогосподарську літературу.

— А що саме?

— По тваринництву — «Крокодил», а по рослинництву — «Перець»,— відповів той.

Надіслав П. КУШНІРЧУК
з с. Мартинівка, Канівського району, Черкаської області.

ПОЯСНИВ

— Чого це, дяче, батюшка в церкві завжди дивиться вгору, як править службу? — спитали селяни.

— Бо він так бреше, що соромно дивитися людям в очі.

Повідомив Ф. НИКИФОРЧУК.
з с. Михайлівки, Ананьївського району, Одеської області.

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Коли тісто не міситься, вся сім'я біситься.

—

На хорошому кущі добра й лоза росте.

—

Відстанеш спочиваючи, то не доженеш і біжучи.

—

Тоді добре тікати, коли хтось женеться.

—

Слова нової Програми сіють страх між ворогами.

—

Ще річки не перейшов, а вже черевики сушить.

—

З усіх королев і царів визнаємо двох — кукурудзу і горох.

—

Яка грушка, така й юшка.

—

Як в годівницях, так і в дійницях.

—

До чужої хати важко і клунка пхати.

Записав М. І. МИЦЕНКО
з с. Цумань, Волинської області.

ЗАБУЛИ РОЗБУДИТИ

— Дивись, він на роботу сьогодні прийшов ніби сонний...

— Так його ж з ліжка вранці підняли, а розбудити забули...

Повідомив В. Д. КОЗАК
в м. Бердянська, Запорізької області.

ІЖТЕ, ДІТКИ

Повернувся циган з подорожі без ніякого прибутку. Нічого не вкрав і нікого не обдурив. Сидять діти голодні та й кажуть батькові:

— Татку, дай їсти.

— Їжте, дітки, їжте.

— А що ж, татку, їсти?

— А той хліб, що в полі, і те сало, що в чужій коморі.

КОМУ ЩО...

Зійшлись два злодії, а один і каже:

— От було б добре, якби собака гавкнув тоді, коли я вже дома.

Повідомила З. К. МОЙСЕЮК
з с. Паридуби, Старовижівського району, Волинської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-30. вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (484) (на украинском языке). Підписано до друку 23.VIII 1962 р. Папір 70×108¹/₁₆ = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01581. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0333. Тираж 305.000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejournal.com
perec-ua.
perec-ua.

Об'яви-мовлення

КУПИМО
живу рибу

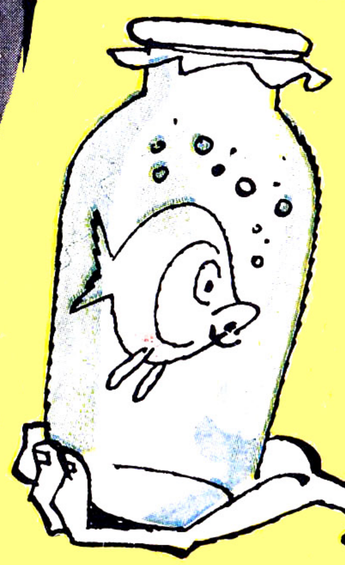

для виставки, що відбудеться на березі ставка в селі Миколаївка-Новоросійська, Саратського району, Одеської області, — бо відколи нам передали цей ставок, риба в ньому не водиться.

ОДЕСЬКИЙ РИБТРЕСТ.

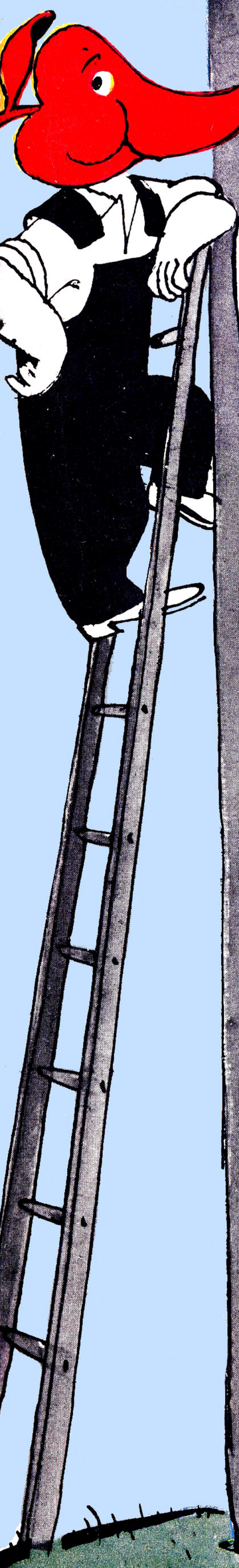

Любі діти!
слухайте по телефону

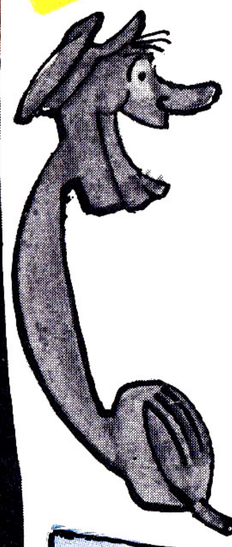

НА ЛІНІЇ БІЛА ЦЕРКВА — ЧУПИРИ РАДІОКАЗКИ ДІДА ПАНАСА. ЯКЩО ВИ ПОЧУЄТЕ ОБІЦЯНКУ НАЧАЛЬНИКА ЛІНІЙНОЇ ТЕЛЕФОННОЇ ДІЛЬНИЦІ ДЯДІ ОРЕНСЬКОГО, ЩО СКОРО ДІДА ПАНАСА ВІДКЛЮЧАТЬ ВІД ЛІНІЇ І ВІН НЕ ЗАВАЖАТИМЕ ТЕЛЕФОННИМ РОЗМОВАМ,— НЕ ЛЯКАЙТЕСЯ:

ОБІЦЯНКА ДЯДІ ОРЕНСЬКОГО — ЦЕ СТАРА КАЗКА!

На об'єктах
будуправління № 13

ДЕШЕВО ПРОДАЮТЬСЯ (НАЛІВО) КРАДЕНІ

БУДІВЕЛЬНІ МАТЕРІАЛИ.

Усі вони проходять по актах ревізії, як «перевитрата будматеріалів». За півроку тут «перевитрачено» 546 кубометрів розчину, 87 кубометрів бетону, 15 тонн цементу, 703 кв. метри паркету і т. д. і т. п.

Кількість індивідуальних котеджів, що виросли на цих «перевитратах», ні в актах ревізії, ні в наказах по тресту не відбито.

Керуючий трестом
«Миколаївпромбуд»
КУСТОЛ.

Як механічно РОЗДУТИ ШТАТИ,

МОЖЕ КОЖЕН ЗНАТИ, ХТО ВІДВІДАЄ ЛЬВІВСЬКИЙ РЕМОНТНО-МЕХАНІЧНИЙ ТА ЛИВАРНИЙ ЗАВОД, ДЕ

ДВОЄ КУЮТЬ, А ТРОЄ КЕРУЮТЬ.

(на 100 робітників 31 адміністратор)

Подробиці див. у штатному розпису заводу.

Завміськфінвідділом
Н. ЛУК'ЯНЕНКО

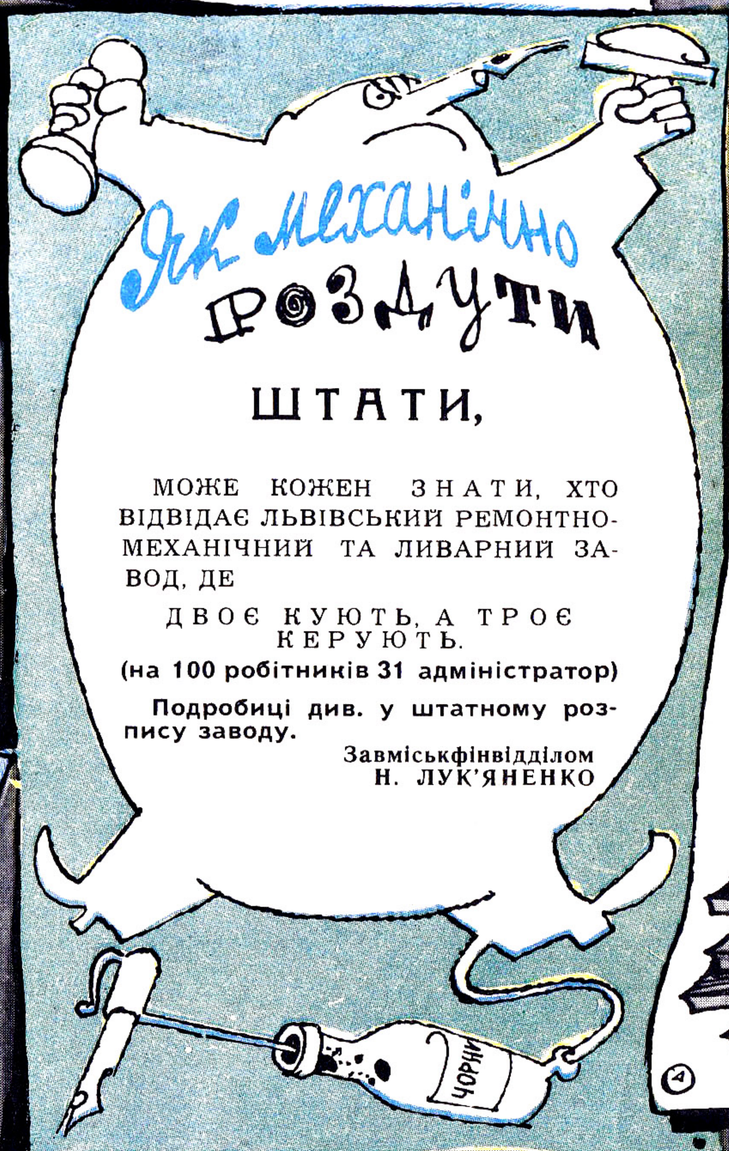

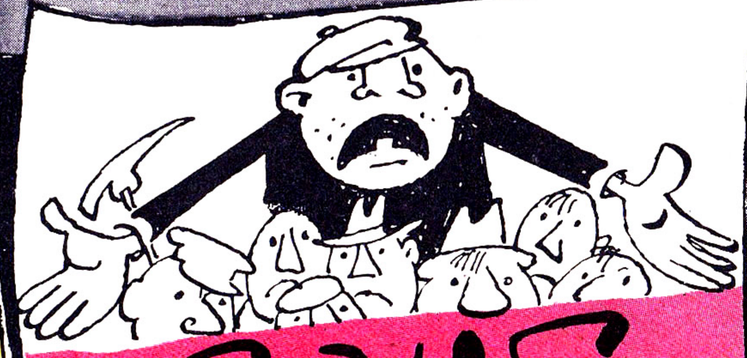

Потрібен

КВАЛІФІКОВАНИЙ РЕПЕТИТОР ДЛЯ ПІДГОТОВКИ ДРУГОРІЧНИКІВ.

Звертатися до завідуючого Заставнівським райвно (Чернівецька область) т Осипенка, з вини якого

на другий рік залишилася

Добудовувати Малокучурівська восьмирічна школа.

Мінялено 100 обіцянок

правління нашого колгоспу збудувати місток через річку Ворону

НА ДЕСЯТОК ДОШОК.

КОЛГОСПНИКИ АРТІЛІ ім. І. ФРАНКА, ТИСМЕНИЦЬКОГО РАЙОНУ, СТАНІСЛАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ.

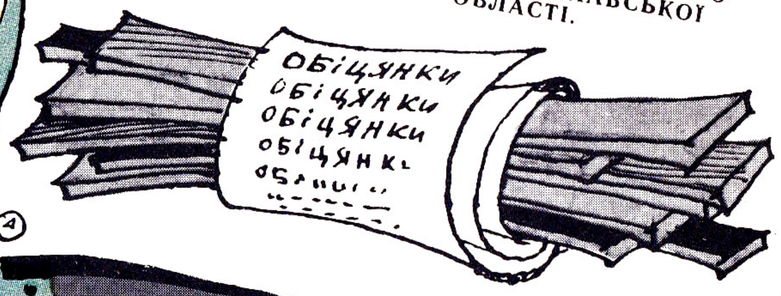

ЗОЛОТОНІСЬКІЙ БУДІВЕЛЬНІЙ ДІЛЬНИЦІ № 7, ЧЕРКАСЬКОГО БУДТРЕСТУ № 4

ТЕРМІНОВО ПОТРІБНІ!

ГЕРКУЛЕСИ — І розряду; ТИТАНИ — 2—3 розряду

ДЛЯ ПІДТРИМУВАННЯ ЗАЛІЗОБЕТОННИХ ПЕРЕКРИТЬ НА БУДІВНИЦТВІ ПРОФІЛАКТОРІЮ ДРАБІВСЬКОГО АВТОПАРКУ. ЧЕРЕЗ ВІДСУТНІСТЬ КВАЛІФІКОВАНИХ КАДРІВ НА РОЛЬ ПІДПОР ТУТ УЖЕ ОБВАЛИЛОСЯ ПЕРЕКРИТТЯ.

ЗВЕРТАТИСЯ ОСОБИСТО ДО НАЧАЛЬНИКА БУДІВЕЛЬНОЇ ДІЛЬНИЦІ № 7 М. ДУБОВИКА.

ВІДДІЛ КАДРІВ